

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.470 van 22 januari 2001
in de zaak A. 75.976/IX-618.**

In zake : Pierre VANDENSTEEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. JANSSEN,
kantoor houdende te TONGEREN,
Leopoldwal 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Landsverdediging,
2. de minister van Justitie.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Pierre VANDENSTEEN op 7 oktober 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 6 augustus 1997 waarbij hij bij tuchtmaatregel tijdelijk uit zijn ambt wordt ontheven voor de duur van drie maanden;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur H. COLIN;

Gelet op de beschikking van 7 juni 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de eerste verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 22 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 januari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HUYMANS die, loco advocaat A. JANSSEN, verschijnt voor verzoeker, en van luitenant-kolonel militair administrateur R. GERITS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur H. COLIN, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 5 oktober 2000;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 27 juni 1995 wordt in toepassing van artikel 5, § 5, tweede lid, van de wet van 20 mei 1994 betreffende de beziging van militairen buiten de krijgsmacht, tussen de minister van Landsverdediging en de minister van Justitie een protocolakkoord ondertekend betreffende de beziging van Pierre VANDENSTEEN, kapitein bij de Krijgsmacht, in de betrekking van adjunct-directeur van de gevangenis van Tongeren. Die beziging neemt een aanvang op 1 juli 1995 en eindigt op de datum van oppensioenstelling wegens het bereiken van de leeftijdsgrens, dit is op 31 december 1997.

1.2. Op 28 november 1996 doen zich een aantal feiten voor waarbij de ambtelijke verantwoordelijkheid

van verzoeker in het gedrang wordt gebracht. De feiten hebben betrekking op postverlating zonder het nemen van de nodige maatregelen, tolereren van overmatig drankgebruik in uniform en in groep en niet gepast reageren op ongewenst seksueel gedrag.

1.3. De gevangenisdirecteur stelt een onderzoek in. De verschillende bij het incident aanwezige personen leggen een verklaring af. Ook verzoeker geeft een relaas van de feiten in een geschreven verklaring van 5 december 1996.

1.4. Nadat de Administratieve Gezondheidsdienst bij brief van 13 maart 1997 aan de gevangenisdirecteur heeft meegedeeld dat verzoeker geschikt is om zich voor een onderhoud aan te bieden, wordt hij bij brief van 16 maart 1997 opgeroepen om op 27 maart 1997 gehoord te worden in het kader van de disciplinaire procedure betreffende de feiten van 28 november 1996.

Op 27 maart 1997 wordt verzoeker door de gevangenisdirecteur verhoord. Het proces-verbaal van dat verhoor wordt op 28 maart 1997 aan verzoeker bezorgd met het verzoek het na kennisname te ondertekenen en terug aan de gevangenisdirecteur te bezorgen; er wordt verzoeker meegedeeld dat hij vanaf de datum waarop het proces-verbaal wordt geviseerd zeven kalenderdagen heeft om eventueel schriftelijke bezwaren in te dienen. Verzoeker viseert het proces-verbaal op 7 april 1997, maar dient geen schriftelijke nota in binnen de voorziene zeven dagen, behoudens een schriftelijke opmerking op het proces-verbaal zelf.

1.5. Op 11 april 1997 maakt de gevangenisdirecteur een gemotiveerd tuchtvoorstel op. Met name stelt hij voor verzoeker bij tuchtmaatregel op non-activiteit te stellen voor een periode van drie maanden. Hij zendt het tuchtdossier ten laste van verzoeker over aan de

voorzitter van de directieraad van het ministerie van Justitie.

1.6. Op 18 april 1997 vestigt de directeur-generaal van het bestuur der strafinrichtingen de aandacht van de voorzitter van de directieraad van het ministerie van Justitie op artikel 13 van de wet van 20 mei 1994 betreffende de beziging van militairen buiten de Krijgsmacht.

De directeur-generaal komt, onder meer met verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen van voornoemde wet van 20 mei 1994, tot de vaststelling dat het optreden van de directieraad als een "tuchtraad" in de betekenis van artikel 13 inhoudt dat de directieraad, na verzoeker de gelegenheid te hebben geboden zijn middelen van verdediging uiteen te zetten, een advies over de zaak zal geven, maar geen definitief voorstel mag formuleren.

1.7. Bij brief van 16 mei 1997 deelt de voorzitter van de directieraad aan verzoeker mee dat de directieraad op 23 mei 1997, na verzoeker gehoord te hebben, zal beraadslagen over het definitief voorstel van tuchtstraf.

Na de zitting van 23 mei 1997, waarop verzoeker tesamen met zijn echtgenote verscheen, vraagt de raadsman van verzoeker bij brief van 9 juni 1997 om mededeling van een kopij van het volledig tuchtdossier. Dat wordt hem bezorgd op 8 juli 1997.

1.8. Op 8 juli 1997 verstuurt de voorzitter van de directieraad het tuchtdossier ten laste van verzoeker naar de minister van Landsverdediging. Hij voegt er een uittreksel uit de notulen van de vergadering van 23 mei 1997 bij.

1.9. Op 22 juli 1997 zendt de chef van de Generale Staf het dossier met een gunstig advies voor

het opleggen van een tijdelijke ambtsontheffing bij tuchtmaatregel voor drie maanden naar de minister van Landsverdediging.

1.10. Bij koninklijk besluit van 6 augustus 1997 wordt verzoeker bij tuchtmaatregel tijdelijk uit zijn ambt ontheven voor een duur van drie maanden.

Dat besluit maakt het voorwerp uit van het huidige beroep.

1.11. Bij brief van 20 augustus 1997 deelt de Generale Staf van de Krijgsmacht aan het ministerie van Justitie mede dat de tuchtstraf zal ingaan op 1 september 1997. Tevens wordt het verlof voorafgaand aan het pensioen van verzoeker wegens zijn onwaardig gedrag "beperkt tot de duur van één maand, met ingang van 1 december 1997".

De beslissingen worden aan verzoeker op 3 september 1997 opgestuurd met de mededeling dat de tuchtstraf zal ingaan op 8 september 1997 en dat de einddatum op 30 november 1997 behouden blijft.

2.1. Overwegende dat de minister van Justitie van oordeel is dat hij geen partij is in het onderhavige geding; dat ook de minister van Landsverdediging vraagt dat de minister van Justitie buiten de zaak zou worden gesteld;

2.2. Overwegende dat het bestreden besluit getroffen is op voorstel van de minister van Landsverdediging; dat het betrekking heeft op de non-activiteitsstelling bij tuchtmaatregel van een militair die bij toepassing van de wet van 20 mei 1994 betreffende de beziging van militairen buiten de Krijgsmacht, bij het ministerie van Justitie werd tewerkgesteld; dat overeenkomstig artikel 13, § 1, tweede lid, van de wet van 20 mei 1994 de rol van de organen van het ministerie van Justitie beperkt is tot het geven van een advies; dat er

dienvolgens reden is om de minister van Justitie, als orgaan van de Belgische Staat als tweede verwerende partij aangeduid, buiten de zaak te stellen;

3. Overwegende dat het verzoekschrift niet gestructureerd is, ook niet ten aanzien van de aangevoerde middelen; dat de auditeur-verslaggever er, op grond van de gegevens die hem door de verwerende partij waren aangereikt, een structuur heeft in gebracht en dat de partijen die systematisering niet betwisten; dat de Raad van State dan ook die structuur kan volgen;

Overwegende dat verzoeker onder meer aanvoert dat de procedure voor de directieraad van het ministerie van Justitie onregelmatig verlopen is; dat hij te dien aanzien betoogt (tweede middel) dat hij met een aangetekende brief van 16 mei 1997 opgeroepen is om op de zitting van de directieraad van 23 mei 1997 zijn verdediging voor te brengen maar dat hij niet in de mogelijkheid is geweest om binnen de drie werkdagen, die hem aldus werden geboden, zijn dossier in Brussel te gaan inzien en (derde middel) dat hij heeft moeten vaststellen dat hij, nadat hij voor de directieraad van het ministerie van Justitie verschenen was, "nog steeds niet gehoord (was) door een onafhankelijk en onpartijdig orgaan" aangezien de leden van de directieraad er zich toe beperkt hebben hem op het ogenblik van zijn verschijning aan te raden zijn dossier met het oog op de behandeling ervan door de militaire overheid in te kijken;

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de ontvankelijkheid van het tweede middel betwist; dat zij betoogt dat verzoeker tijdens de duur van de administratieve procedure nooit heeft medegedeeld dat hij onvoldoende tijd had gehad om zijn verweer voor de directieraad voor te bereiden terwijl hij integendeel voor de directieraad verklaard heeft dat

hij wist dat hij zijn dossier kon inkijken maar dat nog niet had gedaan, dat het feit van "in behandeling" te zijn geenszins de materiële onmogelijkheid bewijst om het dossier te raadplegen of om daarvoor een raadsman aan te stellen en dat verzoeker noch zijn raadsman na mededeling van het dossier protest hebben geuit vooraf-
eer de eindbeslissing genomen werd; dat zij in haar laatste memorie die ontvankelijkheidsexcepties nog met volgende argumenten onderbouwt : verzoeker heeft lang genoeg in een administratief korps gewerkt om te weten dat men best op het gepaste ogenblik het bestaan van een effectief nadeel aan de bestuursoverheid ter kennis brengt maar hij heeft zulks in dit geval niet gedaan; hij heeft dat zelfs niet gedaan nadat de directieraad hem erop had gewezen dat hij best het dossier zou inzien met het oog op zijn verdediging voor de militaire overheden; de laconieke uitlatingen van verzoeker tegenover de directieraad, met name dat hij het dossier nog niet had ingezien, doen vermoeden dat verzoeker zich niet ten gronde wenste te verdedigen;

Overwegende dat de verwerende partij het tweede middel ten gronde als volgt beantwoordt : de termijn van drie volle dagen waarover verzoeker beschikte om het dossier dat aan de directieraad werd voorgelegd en dat vrij beperkt was in te kijken is niet kennelijk onredelijk en geen voorschrift verplicht het bestuur om een langere termijn na te leven;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat, ook al bestaat er geen uitdrukkelijke bepaling ter zake, het bestuur hem een redelijke termijn moet geven om zijn tuchtdossier in te zien, dat van een normaal persoon niet kan verwacht worden dat hij op drie dagen te Brussel een dossier kan inkijken én zijn verdediging voorbereiden en dat de leden van de directieraad, toen hij hen mededeelde dat

hij zijn dossier nog niet had ingekeken, hem een bijkomende termijn hadden kunnen geven om zich te verdedigen;

3.1.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog stelt dat de redelijkheid van de termijn in concreto beoordeeld moet worden, meer bepaald acht slaand op het mogelijk nadeel dat de betrokkene kan hebben geleden terwijl verzoeker in dit geval niet concreet aantoont dat hij zich niet adequaat heeft kunnen verdedigen en terwijl normaliter drie dagen voorbereiding in een eenvoudig dossier moet volstaan;

3.1.4.1. Overwegende dat, wanneer iemand er zich welbewust of met een verregaande graad van lichtzinnigheid van onthoudt in een administratieve procedure zijn rechten te doen gelden en aldus belet dat het bestuur eventuele gebreken in de procedure rechtzet op het ogenblik dat zij nog geen definitief nadeel hebben berokkend, die persoon er zich niet ontvankelijk voor het eerst bij de Raad van State kan over beklagen dat zijn rechten geschonden zijn; dat evenwel, aangezien in tuchtzaken streng de hand moet gehouden worden aan de eerbiediging van de rechten van de verdediging, die exceptie slechts aan een tuchtrechtelijk gestrafte kan tegengeworpen worden wanneer blijkt dat hij zijn rechten misbruikt; dat de vraag rijst of verzoeker zich in dat geval bevindt;

Overwegende dat verzoeker bij de organisatie van zijn verdediging nogal passief opgetreden is, terwijl hij goed wist dat gevangenisdirecteur BOLLEN aan de hogere overheid had voorgesteld om hem bij tuchtmaatregel voor drie maanden op non-activiteit te stellen; dat evenwel uit het dossier niet blijkt dat zulks de emanatie is van een bewuste keuze van verzoeker over de wijze waarop hij zich zou verdedigen; dat niet blijkt dat verzoeker het recht verwerkt heeft om zich voor de Raad van State te beroepen op de schending van zijn

rechten van verdediging; dat de exceptie verworpen wordt;

3.1.4.2.1. Overwegende dat verzoeker erkent dat hij de oproeping van de directieraad op zaterdag 17 mei 1997 ontvangen heeft; dat, aangezien maandag 19 mei 1997 een wettelijke feestdag was, verzoeker die in Tongeren woont, slechts over drie werkdagen beschikte om het dossier op het secretariaat van de directieraad in te kijken en zijn verdediging voor te bereiden;

3.1.4.2.2. Overwegende dat, naar luid van artikel 13, § 1, tweede lid, van de wet van 20 mei 1994 betreffende de beziging van militairen buiten de Krijgsmacht, de bevoegde overheid die aan een gebezigde militair een non-activiteitstelling bij tuchtmaatregel wil opleggen, ertoe verplicht is "overeenkomstig de regels die van toepassing zijn op het personeel van de werkgever (die de militair bezigt), het advies (in te winnen) van een raad van beroep, een tuchtraad of, als er één bestaat, van een soortgelijk orgaan"; dat zulks voor het onderhavige geval betekent dat, voor het opleggen van die tuchtstraf aan verzoeker, het ministerie van Justitie de regels moest naleven bepaald in de artikelen 78 en 79 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel; dat in artikel 78 wordt bepaald dat tuchtstraffen worden uitgesproken "na een voorlopig voorstel van de hiërarchische meerdere" (§ 2) dat binnen de vijf dagen na het beëindigen van de termijn vastgesteld in § 3 naar de directieraad wordt gestuurd (§ 4); dat artikel 79, § 1 tot 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 dan de procedure voor de directieraad als volgt regelt :

"§ 1 Binnen de vijf dagen vanaf de dag waarop het voorstel van tuchtstraf bij hem aanhangig is gemaakt, roept de directieraad de ambtenaar bij een ter post aangetekende brief op om voor hem te verschijnen; het horen van de ambtenaar moet tussen de twintigste en

de dertigste dag volgend op het aanhangig maken bij de raad gebeuren.

De oproeping vermeldt de plaats, de dag en het uur van de zitting alsook de plaats waar en de termijn waarbinnen het tuchtdossier kan worden geraadpleegd.

De ambtenaar verschijnt persoonlijk; hij mag worden bijgestaan door een persoon naar zijn keuze. De verdediger mag hoe dan ook geen deel uitmaken van de directieraad.

Indien de ambtenaar of zijn verdediger, ofschoon behoorlijk opgeroepen, zonder geldige reden niet verschijnt, geldt het voorlopige voorstel als definitief voorstel.

De directieraad doet uitspraak op grond van de stukken van het dossier, zelfs indien de ambtenaar of zijn verdediger een geldige reden kan aanvoeren, zodra de zaak voor de tweede maal ter zitting komt.

§ 2 Kan geen zitting houden noch deelnemen aan de beraadslaging van de directieraad, de ambtenaar tegen wie de tuchtvordering is ingezet of elke ambtenaar die heeft deelgenomen aan het instellen van de tuchtprocedure of die in enige hoedanigheid aan de tuchtprocedure heeft deelgenomen.

§ 3 Binnen een termijn van ten hoogste twee maanden vanaf de dag dat de zaak bij de directieraad is ingediend, doet de directieraad het definitieve voorstel en betekent het aan de ambtenaar binnen tien dagen";

Overwegende dat de genoemde bepalingen van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 31 maart 1995, het verloop van een tuchtprocedure voor de directieraad aan stringente termijnen onderwerpt zonder evenwel een of andere expliciete sanctie te verbinden aan het overschrijden ervan;

3.1.4.2.3. Overwegende dat in het onderhavige geval vastgesteld wordt dat het ministerie van Justitie, in weerwil van de termijn bepaald in het geciteerde artikel 79, § 1, zelf na het ontvangen, op 15 april 1997, van het voorlopig voorstel van tuchtstraf meer dan een maand heeft laten verstrijken alvorens verzoeker op te roepen om voor de directieraad te verschijnen; dat volgens die oproeping van 16 mei 1997 verzoeker dan verzocht is om zich zeven dagen later voor de directieraad te verdedigen; dat indien volgens de regels inge-

steld door artikel 79, § 1, eerste lid, een tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar minstens vijftien dagen heeft om zijn verdediging op te bouwen, voor het onderhavige geval vastgesteld moet worden dat de diensten van het ministerie van Justitie eerst -en zonder dat daarvoor een reden wordt opgegeven- hebben gedraald om verzoeker op te roepen om dan -eveneens zonder gekende reden- die oproepingstermijn, die minstens vijftien dagen moet duren, in te korten tot zeven dagen, hetgeen in feite betekent dat verzoeker nog slechts over drie werkdagen kon beschikken om het dossier van zijn zaak in Brussel te gaan inzien en om zijn verdediging op te bouwen; dat aldus op onverantwoorde wijze afbreuk is gedaan aan de rechten van verdediging van verzoeker; dat het middel gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie de ontvankelijkheid betwist van het derde middel, zoals het door de auditeur-verslaggever is begrepen; dat zij betoogt dat die lezing van het middel in wezen gebaseerd is op de uiteenzetting in de memorie van wederantwoord terwijl niets verzoeker belette die uiteenzetting reeds in het verzoekschrift te doen en terwijl in dat verzoekschrift alleen was aangekaart dat niet de directieraad van het ministerie van Justitie maar de directieraad van het ministerie van Landsverdediging een voorstel had moeten formuleren;

Overwegende dat de verwerende partij het middel ten gronde als volgt beantwoordt : overeenkomstig de toepasselijke reglementen moest verzoeker door de directieraad van het ministerie van Justitie gehoord worden; dat is ook gebeurd, verzoeker heeft er zijn mening over de zaak naar voren gebracht en hij wijst geen enkel gegeven aan dat het bestaan van enige partijdigheid geloofwaardig maakt; de directieraad heeft vervolgens geen eindbeslissing genomen, maar alleen een voorstel van tuchtsanctie geformuleerd aan de overheid

die bevoegd was om de maatregel daadwerkelijk op te leggen;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord argumenteert dat de directieraad hem niet echt geconfronteerd heeft met de feiten die hem ten laste werden gelegd en dat, aangezien het advies van de directieraad de beslissingnemende overheid moet voorlichten over de feiten, er in zijn geval geen behoorlijk gemotiveerd voorstel geformuleerd is kunnen worden;

3.2.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat verzoeker wel degelijk over de feiten gehoord is alvorens de directieraad over zijn advies beraadslaagd heeft; dat zij ook nog betoogt dat verzoeker op 27 maart 1997 tegenover gevangenisdirecteur BOLLEN -stuk dat in het dossier was neergelegd- zijn visie op de feiten heeft kunnen uiteenzetten en dat hij voordien, op 5 december 1996, zelfs een geschreven relaas ter zake heeft ingediend en dat, aangezien de directieraad toch maar fungeerde als een adviesorgaan, hij verzoeker niet nogmaals met de feiten moest confronteren; dat zij besluit dat verzoeker in de loop van de procedure vier keer geconfronteerd is met de feiten (hij geeft een relaas van de feiten op 5 december 1996, hij wordt verhoord door directeur BOLLEN op 27 maart 1997, hij verschijnt voor de directieraad op 23 mei 1997 en zijn raadsman ontvangt een afschrift van het dossier) maar dat hij nooit blijk heeft gegeven van de wil om zich daadwerkelijk te verdedigen;

3.2.4.1. Overwegende dat de exceptie niet gegrond is; dat immers uit de sub 3 hiervoor vermelde passage uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoeker zich verzet tegen de wijze waarop de directieraad, waarvan hij verwacht dat het als onpartijdig orgaan zou opteden, hem gehoord heeft;

3.2.4.2.1. Overwegende dat artikel 79 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 een regeling bevat van de manier waarop de directieraad in een tuchtprocedure tussenkomt; dat de directieraad de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar moet horen, wat betekent dat hij de ambtenaar de mogelijkheid moet bieden om zich te verdedigen over de gegevens van het dossier zoals dat aan de directieraad is voorgelegd en zoals dat door de directieraad wordt ingeschat;

Overwegende dat de notulen van de vergadering van 23 mei 1997 van de directieraad met betrekking tot agendapunt 6 ("definitief voorstel van tuchtsanctie tegen de heer Pierre VANDENSTEEN, adjunct-directeur bij de gevangenis te Tongeren") het volgend relaas bevatten :

"De heer VAN BELLE verlaat de zaal.

De heer DEVLIEGHERE geeft een toelichting bij het tuchtdossier dat aan de leden van (de) Directieraad werd voorgelegd.

De leden beslissen bij unanimité van stemmen het voorstel van tuchtsanctie te aanvaarden.

De heer VANDENSTEEN wordt gehoord om aldus zijn rechten van verdediging te vrijwaren.

De heer VANDENSTEEN voegt zich bij de leden van de Directieraad. Hij wordt op zijn verzoek door zijn echtgenote bijgestaan.

Er wordt hem medegedeeld dat de leden van de Directieraad het geformuleerde voorstel van tuchtsanctie hebben bevestigd en dat dit advies zal worden doorgestuurd aan de militaire overheid die de uiteindelijke strafmaat en sanctie zal bepalen.

De heer VANDENSTEEN krijgt de gelegenheid eventuele opmerkingen bij het advies te formuleren";

3.2.4.2.2. Overwegende dat uit dat relaas blijkt dat de directieraad eerst besloten heeft om, na toelichting gekregen te hebben van een lid van de directieraad, het "voorstel van tuchtsanctie te aanvaarden" en dat verzoeker vervolgens tot de vergadering is toegelaten, waarbij hem de mogelijkheid geboden is om "opmerkingen bij het advies te formuleren"; dat verzoeker aldus geen zicht heeft kunnen krijgen op -en zich dus niet heeft

kunnen verdedigen over- de feiten zoals die buiten zijn aanwezigheid bij de directieraad zijn aangebracht en besproken, maar dat hij enkel heeft mogen reageren toen de directieraad reeds een beslissing had genomen; dat in die zin de directieraad een verkeerde inhoud heeft gegeven aan de op hem rustende verplichting om de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar te horen; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De minister van Justitie, orgaan van de Belgische Staat, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 6 augustus 1997 waarbij Pierre VANDENSTEEN bij tuchtmaatregel tijdelijk uit zijn ambt wordt ontheven voor de duur van drie maanden.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.